

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **C. C.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Stodolní 834/7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. OAM-39/ZA-ZA11-ZA17-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. OAM-39/ZA-ZA11-ZA17-2020 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na nákladech řízení částku 18 331,50 Kč k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce namítal, že opakovaně před správním orgánem ve vztahu k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že hlavním a zásadním důvodem žádosti je skutečnost, že je kurdské národnosti a byl v zemi původu pronásledován, což vyústilo mimo jiné i k jeho trestnímu stíhání a následnému odsouzení. Správnímu orgánu také zdůraznil, že je sympatizantem politické strany HDP. Správnímu orgánu rovněž podrobně popsal ohledně trestního stíhání, že v roce 2012 došlo k velké rvačce, a to zhruba 100 m od jeho restaurace. Po této rvačce byl bezdůvodně, resp. z důvodu jeho kurdské národnosti nařčen a obviněn z navádění osob, aby se této bitky účastnily. Bez jakéhokoli právně relevantního důvodu a důkazů byl tři měsíce ve vazbě. Po jeho propuštění soudní řízení pokračovalo dál. Pravomocně byl odsouzen na dobu 10,5 roku. Správnímu orgánu rovněž zdůrazňoval, že vše bylo uměle vykonstruováno. Poukazoval na to, že během trestního řízení za ním přišel starosta města Antalya a řekl si o úplatek pod pohružkou, že pokud takto neučiní, zavřou mu restauraci. Soudkyně, která trestní řízení vedla, byla pod tlakem uvedeného starosty. Tato soudkyně byla následně odvolána v souvislosti s vojenským pučem v roce 2016. Celé trestní řízení bylo komplot proti jeho osobě. Nebyl zde žádný přímý svědek, který by jej usvědčil. Vše bylo vyvoláno proto, že odmítl dávat úplatky starostovi, který si o ně výslovně řekl, a dále z důvodu toho, že je kurdské národnosti. Proti rozsudku podal k Nejvyššímu soudu v Ankaře odvolání. O něm však v době, kdy ještě pobýval v zemi původu, rozhodnuto nebylo. Pokud správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že údajně přestal platit služby svého právního zástupce a tím mohlo být rozhodnuto v jeho neprospěch, pak takovéto závěry jsou zcela liché, minimálně proto, že s ohledem na „vážnost“ trestního stíhání, by mu zcela nepochybně měl být ustanoven obhájce z řad advokátů, avšak takto se nestalo. Odvolací řízení tedy probíhalo bez ohledu na to, zda byl zastoupen či nikoliv, což je obecně v demokratických zemích považováno za porušení práva na spravedlivý proces. Správní orgán jím uváděné skutečnosti nijak nevyhodnotil, pouze obecně konstatoval, že mu nepřísluší jakkoliv hodnotit trestní řízení vedené vůči jeho osobě v zemi původu. Takovéto závěry svědčí o tom, že žalovaný zcela záměrně vynechal podstatné skutečnosti, tj. hodnocení trestního řízení, které paušálně bagatelizuje tím, že je nemůže jakkoli hodnotit. Takovýto postup správního orgánu je však zcela v rozporu s podstatou azylové ochrany. Právě okolnosti a průběh trestního řízení jsou důvodem, proč žádá o udělení azylu. Obvinění vznesené vůči jeho osobě se nezakládá na pravdě, přičemž v Turecku nemá žádnou reálnou šanci průběh a tímto i výsledek trestního řízení ovlivnit. To, že dle psaného práva má možnost opravného prostředku neznamena, že tento opravný prostředek vůbec může rozhodnutí o jeho vině jakkoliv změnit. Jedná se pouze o formální existenci opravného prostředku, nikoliv však o efektivní možnost ochrany v rámci práva na spravedlivý proces. Právě tyto okolnosti jej vedly k ilegálnímu odchodu do České republiky. Byl si vědom toho, že bez ohledu na to, zda něco spáchal či nikoliv, bude odsouzen a půjde do vězení. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal jen z toho důvodu, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný, že mu hrozilo vydání z České republiky do Turecka, a to v rámci extradičního řízení. Tyto závěry správního

orgánu jsou zcela nesprávné a nemají oporu ve skutečném stavu věci. Je skutečností, že byl pronásledován v zemi původu a nemá jiné východisko, jak získat na území České republiky oprávnění, aby mohl zůstat se svou rodinou, kteří jsou občany České republiky. Poukázal na to, že ze začátku měl snahu získat oprávnění pobývat na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců. Opakovaně podal žádost o udělení přechodného pobytu za účelem sloučení rodiny, avšak nebylo mu vyhověno, neboť nedisponoval cestovním dokladem Turecké republiky. Jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta s odůvodněním, že nesplňuje formální zákonnou podmínku mít platný pas. O získání pasu se opakovaně snažil požádat zastupitelský orgán jeho země v Praze. Pas mu nikdy nebyl vydán s odůvodněním, že opustil Turecko ilegálně. Je přesvědčen o tom, že hlavním důvodem nevydání pasu je skutečnost, že je kurdské národnosti. Je známo, že Kurdové jsou v Turecku bezdůvodně pronásledováni a týráni, vězněni a zavražděni. Tyto skutečnosti však správní orgán ignoruje.

3. Žalobce dále poukázal na žádost o vydání jeho osoby do Turecka, která byla Krajským soudem v Ostravě hodnocena tak, že nesplňuje základní náležitosti a nebyla meritorně projednána. Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě bylo uloženo, aby v rámci justiční spolupráce vyzval Turecko k odstranění vad ve vydaném příkazu s konstatováním, že musí být jasně uvedeno, z jakého důvodu a zejména k jakému trestnímu řízení je požadováno jeho vydání.
4. Za absurdní považuje žalobce závěry správního orgánu k postavení kurdské menšiny v Turecku. Zdůraznil, že je obecně známo, že v zemi původu jsou občané kurdské národnosti systematicky likvidováni současným režimem nebo jejich likvidace je přímo tolerována státními orgány. Mimo jiné je známo, že turecký stát přímo bojuje proti kurdským obyvatelům na jihu území. Závěry žalovaného, že jde snad pouze o konflikty mezi minoritou a majoritou, jsou nesprávné. Není ani pravdou, že se nejedná o potlačování lidských práv ze strany státních autorit, když prezident Turecka jako nejvyšší představitel státu je znám pro svou nenávist vůči Kurdům a vede proti nim dlouhodobě a opakovaně útoky. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývá naprostá neznalost mezinárodní situace nebo naopak její ignorace, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že státní autority se snaží potlačovat útlaky a boje proti kurdské menšině v Turecku. Žalobce namítal, že správnímu orgánu sdělil, že v zemi původu byl pronásledován a bezdůvodně trestně stíhán z důvodu národnosti, resp. jeho národnost měl vliv na průběh trestního řízení a jeho výsledek, což je v rozporu s obecnými a všemi státy uznávanými zásadami trestního řízení.
5. Žalobce namítal, že žalovaný nebral v úvahu jeho případné pronásledování, jak je definováno v § 2 zákona o azylu, a ani neuvedl, proč tak neučinil. Nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Podklady pro rozhodnutí využil zcela nedostatečně nebo jen ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že nedostatečně posoudil jeho žádost i ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaným citovaná judikatura ve vztahu k humanitárnímu azylu není na jeho případ přílehlavá a nelze z ní vycházet, a to právě z toho důvodu, že v případě jeho návratu do Turecka mu hrozí omezení osobní svobody a dalších lidských práv z důvodu jeho politického přesvědčení a kurdské národnosti, a to pouze na základě vykonstruovaného trestního řízení, které není schopen jakkoliv ovlivnit. Je přitom o

Turecku obecně známo, že tam jsou vězni ponižováni, mučeni, zejména pak vězni kurdské národnosti a hrozilo by mu tak nebezpečí pronásledování, nelidské a mučivé zacházení. Tím se však žalovaný nikterak nezabýval. Argumenty správního orgánu, že v rámci své žádosti nikterak k udělení humanitárního azylu nesměřoval, nejsou zcela namístě. Zdůraznil, že je povinností správního orgánu v souladu se zákonem posoudit žádost žadatele z hlediska splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru neúplné, nepřezkoumatelné a tedy nesprávné. Vyslovil přesvědčení, že dospěl-li by správní orgán k závěru, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, měl na základě skutkových zjištění dospět k závěru, že je namístě udělit mu azyl z humanitárních důvodů. K tomu dále uvedl, že bude nucen opustit území České republiky a tím bude nenávratně zasaženo jeho právo na rodinný život, neboť se nebude moci stýkat se svou družkou a zejména se svými nezletilými dětmi. Domněnky správního orgánu o tom, že s rodinou jsou schopni se přestěhovat do Turecka, pouze vypovídají o naprosté neznalosti situace v Turecku a rodinných vazbách, které má v České republice. Jeho nezletilé děti ani družka nehovoří turecky, v Turecku nemají žádné zázemí ani v podobě přátel, ani zázemí rodinné. Konstatoval, že jeho maminka je velmi stará a nemohla by jim jakkoliv pomáhat s výchovou dětí. Družka by rovněž nebyla schopna v Turecku najít práci, která by byla slučitelná s výchovou dětí. Nadto by se z důvodu kurdské národnosti a minulosti každodenně obával o jejich bezpečí. Naopak v České republice jsou děti od malička, k Turecku nemají žádný větší vztah, jsou pravidelně v kontaktu s rodinou družky, tedy se svými prarodiči, tetami a strýci, u kterých tráví většinu svého volného času. Přestěhování celé rodiny do Turecka tak ve smyslu nejlepšího zájmu jeho dětí naprosto nepřichází v úvahu.

7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož ve vyjádření citoval. Vyslovil názor, že z obsáhlého zdůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že příběh žalobce nebagatelizoval, naopak velmi podrobně hodnotil, jak detailně, tak ve svém souhrnu, všechny skutečnosti, které vyšly najevo, a to s ohledem na individuální příběh žalobce. Skutečnost, že v zemi původu žalobce existují problémy na poli lidských práv, ještě samo o sobě nedokládá, že by žalobce musel čelit pronásledování či vážné újmě. Žalovaný uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Ve vztahu k tvrzení žalobce o rizicích v případě návratu do Turecka plynoucích pro něho z jeho příslušnosti ke kurdskému etniku, žalovaný odkázal na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu, které dle jeho názoru jednoznačně podporují závěry správního orgánu.
8. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci. Žalobce uvedl, že se o výsledek trestního řízení poté, co podal odvolání proti odsuzujícímu rozsudku, přestal zajímat proto, že ztratil důvěru v turecký justiční systém a také v to, že by mu jeho advokát mohl pomoci. Důvěru ztratil v souvislosti s tím, že se dozvěděl, že jeden ze svědků jménem A.C. je podplacen. Svědek toto přiznal i před soudem. Prostřednictvím svých příbuzných se snažil zjistit výsledek rozhodnutí o jeho odvolání podaném k Nejvyššímu soudu. Příbuzní se od jeho tehdejšího advokáta dozvěděli, že pravomocně byl odsouzen pro trestný čin nabádání k vraždě. Žalobce popřel, že by se takového jednání dopustil. Příbuzní jej také informovali o tom, že postřelená osoba jménem A. G. měla prohlásit, že má známé na ministerstvu vnitra a bude se jej snažit dostat do Turecka za účelem dodání do výkonu trestu, kde s ohledem na kurdskou národnost s ním bude hrubě zacházeno. Není to tak, že by se vyhýbal výkonu trestu. Nechce ale pykat za něco, co nikdy nespáchal. Žalobce

rovněž zdůraznil, že poté, co přijel do České republiky, se neskrýval. Jak českým úřadům, tak i zastupitelskému úřadu Turecka v Praze sdělil adresu svého bydliště. V České republice je kvůli svým dětem, snaží se jim zajistit budoucnost. Nikdy na území SRN nebyl. Má informace o tom, že Krajské státní zastupitelství v Ostravě dvakrát požádalo turecké justiční orgány, aby žádost o jeho vydání doplnily. Zatím bezvysledně. Žádost doplněna nebyla.

9. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 14. 1. 2020. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v údajích k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobce kromě jiného uvedl, že nebyl a není členem žádné politické strany, volí stranu HDP. Této straně dal v roce 2011 sponzorský dar před tehdejšími volbami. Kvůli tomu pak měl problémy při podnikání a provozu restaurace v Antalyi. Tu provozoval v letech 2008 až 2013. Byl obtěžován různými inspekcemi a kontrolami. Starousedlíci ve městě Antalya, kde žil, neměli rádi Kurdy, kteří se do města nově stěhovali. Kvůli tomu v roce 2013 proběhla v Antalyi demonstrace. Turecko opustil ilegálně v lednu 2016. Jeho odchod souvisí s incidentem z roku 2012, při němž došlo k velké rvačce osob zhruba 100 m od restaurace, kterou provozoval. Při oné rvačce došlo i ke střelbě. Obžaloba proti němu byla stavěna tak, že měl navádět a popuzovat lidi k tomu, aby se účastnili rvačky. Tři měsíce strávil ve vazbě. Žalobce uvedl, že důvodem rvačky byl cenový boj mezi dvěma sousedními restauracemi. Konkurenční válka. Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10,5 roku. V trestním řízení byl zastoupen advokátem, kterého si platil. Proti rozsudku podal odvolání k Nejvyššímu soudu v Ankaře. Vše řešil jeho právní zástupce. Jeho kauza ho ale po čase přestala zajímat a už se jí nevěnoval. Po odchodu do České republiky přestal svého právního zástupce vyplácet. V České republice byl zadržen. Poprvé v roce 2016, neboť neměl žádné oprávnění k pobytu a v roce 2020 v souvislosti s tím, že byl na něho vydán mezinárodní zatykač v důsledku nenastoupení k výkonu trestu v Turecku. Od roku 2016 si v České republice snažil legalizovat pobyt. Jeho žádost byla zamítnuta. Proti rozhodnutím se odvolával. Věc komplikovala skutečnost, že nedisponuje cestovním pasem. Na Tureckém konzulátě v Praze mu úředník sdělil, že mu pas nemůže být vydán. Přijít požádat o mezinárodní ochranu ho napadlo v momentu, kdy dostal vyhošťovací příkaz a uvědomil si, že bude muset z České republiky vycestovat. Chce zde zůstat se svou rodinou. Má dvě nezletilé děti. Přeje si, aby jeho rodina byla spolu. Odsouzen byl za to, že jedna z osob při rvačce vytáhla zbraň a on ji měl vyzvat, aby vystřelila na druhého člověka. Žalobce opakovaně uváděl, že je nevinný, ničeho se nedopustil, celé je to komplot proti němu a odsouzení k tak vysokému trestu dával do souvislosti s tím, že je Kurd. Žalobce rovněž zmínil, že v roce 2013 ve městě, kde žil a provozoval restauraci, se konala demonstrace starousedlíků, kteří požadovali vyhnání Kurdů z města. Tato informace se dostala i do televizních zpráv.
11. Ze správního spisu se podává, že v průběhu správního řízení měl žalovaný od žalobce a následně i od Krajského státního zastupitelství v Ostravě informace o tom, že Turecko požádalo o jeho vydání k výkonu trestu a je vedeno extradiční řízení.

12. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MV Velké Británie – Turecko, základní informace o zemi, září 2019 a Informace MV Velké Británie, Turecko – zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), březen 2020.
13. Krajský soud provedl důkaz doklady o příjmu, z nichž plyne, že žalobce poskytl sponzorský dar Národní demokratické straně, a to dvakrát po 500 tureckých lir dne 21. 8. 2019. Dle dokladů o příjmu č. 002151 a č. 002152. Dále soud provedl důkaz usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 3 Nt 131/2020-52 ze dne 10. 1. 2020, z něhož bylo zjištěno, že podle § 94 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, a § 77 odst. 2 trestního řádu, byl žalobce propuštěn ze zadržení na svobodu a podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu, byl přijat jeho písemný slib. V usnesení se konstatuje, že dne 10. 1. 2020 podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě na vzetí žalobce do předběžné vazby, na kterého vydal Úřad vrchního státního zástupce Alanya zatýkácí rozkaz č. 2016/1833 za účelem zadržení a vydání do Turecké republiky k výkonu zbytku trestu odnětí svobody v trvání 6 let, 5 měsíců a 26 dnů, který mu byl uložen za pokus trestného činu vraždy. V uvedeném usnesení krajský soud dospěl k závěru, že neexistují vážné důvody předběžné vazby stanovené § 94 odst. 1 ZMJS, neboť žalobce je k České republice vázán rodinnými vztahy i prací a okolnosti trestné činnosti uvedené v popisu skutku v zatýkáčím rozkazu tureckého státního zástupce nejsou natolik podrobné a přesvědčivé, aby soud vedly k názoru, že zadržený je na svobodě nebezpečný a na svobodě by se vyhýbal předběžnému šetření státního zástupce, které povede podle § 92 ZMJS.
14. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
15. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
16. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychická nátlak nebo jiný obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Článek 9 odst. 2 kvalifikační směrnice, demonstrativně vypočítává některé typické příklady jednání, jež pronásledování zakládají.
17. Krajský soud považuje za minimálně předčasný závěr žalovaného o tom, že neshledal, že by žalobce byl v zemi původu vystaven jednání, které český azylový zákon považuje za pronásledování a že podnětem pro trestní řízení v jeho věci nebyly politické ani národnostní okolnosti, toliko konkrétní trestný čin, který by byl trestně postižen na území České republiky obdobně, jako se tomu stalo i v Turecku. Dle názoru soudu nelze v dané věci vyloučit, že stíhání žalobce a jeho odsouzení má politický, resp. národnostní podtext a že skutečně odsouzení žalobce je zmanipulované a že jeho strach z pronásledování je odůvodněný. Nelze pominout, že žalobce konzistentně v průběhu správního řízení zmiňoval problémy, které měl v souvislosti s provozováním restaurace, jako časté kontroly a různé inspekce, ztrácel zákazníky, devětkrát musel i zavřít, přičemž všechny tyto problémy dával do souvislosti s jeho kurdskou národností, zmiňoval i nátlak

starosty města na něho, také to, že v roce 2013 se ve městě, kde žil a provozoval restauraci, konala demonstrace osob, které požadovaly vyhnání Kurdů, opakovaně uváděl, že se žádného trestného činu nedopustil, jedná se o komplot proti němu a i odsouzení k vysokému trestu odnětí svobody dával do souvislosti s tím, že je kurdské národnosti a podporovatelem strany HDP. Nelze tedy vyloučit, že skutkové okolnosti, které je třeba ovšem doplnit, jak níže uvedeno, mohou zakládat ať již jednotlivě nebo na kumulativním základě odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

18. Za nepřezkoumatelný soud pak považuje závěr žalovaného, že z popisu trestního řízení, jeho průběhu a výstupů není nijak dáno, že by celá věc byla vedena jen proti žalobci a že by tento byl nějak krácen na svých právech nebo že by došlo k nějakým nezákonnostem či zásahům do jeho lidských práv. Není zřejmé, na základě jakých podkladů žalovaný uvedený závěr učinil, aniž by si vyžádal extradiční spis, resp. jeho relevantní části, příp. aniž by případně žalobce vyzval k doložení relevantních listin včetně rozsudků, a aniž by žalobce cíleně vyslechl k okolnostem, které se týkaly samotného průběhu všech fází trestního řízení, tedy od jeho zahájení, vznesení obvinění, podání obžaloby až po samotné soudní řízení. Závěry žalovaného tak spočívají i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný bez bližšího zkoumání uzavřel, že se v případě žalobce jedná o běžný trestný případ. V daných souvislostech soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že jakkoli řízení ve věci extradice a řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany představují dvě samostatná řízení, nelze říci, že by nebyla nijak provázána. Naopak meritorně nepochybně provázána jsou, a to velmi významně, obě řízení spojuje nejen konkrétní osoba jako taková, ale především to, aby v jejím případě nedošlo k porušení principu non – refoulement, tj. principu nenavrácení cizince do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, resp., v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život nebo že bude vystaven mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
19. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. zrušil jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti a jednak z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. S ohledem na nutnost podstatného doplnění skutkových zjištění, jak výše uvedeno, neprovedl soud další žalobcem navržené důkazy. Soud současně vrací žalovanému věc k novému řízení, v němž doplní podklady připojením extradičního spisu, resp. jeho relevantních částí a dokazování doplní vyžádáním extradičního spisu i detailním výslechem žalobce k okolnostem tvrzeného incidentu, s nímž byl spojován, následně trestně stíhán, obviněn a odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody, rovněž tak i k osobám, které byly také trestně stíhány, a k okolnostem, které se týkaly i samotného průběhu všech fází trestního řízení.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a procesně neúspěšnému žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 15 150 Kč, která sestává z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného a zastoupení u jednání soudu dne 2. 2. 2021, dále ½ úkonu za zastoupení u jednání 12. 2. 2021, kdy došlo toliko k vyhlášení rozsudku, tj. 1 550 Kč, čtyři režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Náklady řízení tak činí celkem 15 150 Kč. K nim je nutno připočíst i 21 % DPH 3 181,50 Kč, neboť

zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Náklady řízení tak činí celkem 18 331,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 12.02.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně